

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1063: Nếu Phật Độ Chúng Sanh Mà Có Niệm, Thì Chính Mình Vẫn Chưa Được Độ, Làm Sao Có Thể Độ Chúng Sanh?

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 092)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Nếu Phật độ chúng sanh mà có niệm, thì chính mình vẫn chưa được độ, làm sao có thể độ chúng sanh?】

Điều này giải thích rõ đạo lý mà Phật đã nhiều lần răn dạy đại chúng “Chớ khởi niệm ấy” (Mạc tác thị niệm). Tại sao không thể giảng ngược lại (cho rằng Phật có niệm)? Bởi vì nếu giảng như vậy, tức là Phật có niệm độ chúng sanh. Nếu Phật nói “Ta sẽ độ chúng sanh”, thì Phật chính là phàm phu, Phật vẫn còn tứ tướng, còn tứ kiến, thế thì Ngài chẳng phải là phàm phu rồi sao? Như vậy đâu còn gọi là Phật Bồ Tát nữa? Phật độ chúng sanh mà vẫn vô niệm, đây là điều chúng ta phải học tập. Chúng ta học Phật, chính là phải học lìa tứ tướng, lìa tứ kiến; lìa tướng, lìa niệm đó mới gọi là thật sự học Phật, thật sự dụng công! Lìa tướng, không phải là nói chúng ta vứt bỏ đi cái tướng này, quý vị ở trong nhà thì không cần nhà nữa, quý vị làm việc thì không cần sự nghiệp nữa. Sự nghiệp không cần nữa, quý vị thật sự cho rằng có thể vứt bỏ được cái tướng sao? Thân của quý vị vẫn còn đó! Bất luận quý vị lánh đi đâu, cái thân tướng này của quý vị vẫn còn đó, quý vị chui vào hang núi để tu hành, thì hang núi cũng là tướng, quý vị làm sao mà lìa được? Nói cho quý vị biết, trong tâm không chấp trước, thì cái tướng ở bên ngoài chẳng có hề hấn gì, không hề chướng ngại. Trong Kinh Hoa Nghiêm có giảng “Lý sự vô ngại, sự sự vô ngại”. Chướng ngại là gì? Chính là cái tướng mà trong tâm chấp trước, là sự vọng tưởng, phân biệt, chấp trước ở trong tâm.

Điều này lúc trước tôi đã từng nói với chư vị rồi, văn tự của Trung Quốc rất có đạo lý, rất có trí tuệ. Người Trung Quốc khi nói về việc khởi vọng tưởng, chữ “Tưởng” (想) đó, ở trên chữ Tâm (心) có chữ Tướng (相). Dem chữ Tướng trên chữ Tâm bỏ đi, chữ Tướng không còn nữa, phần còn lại chính là chân tâm,

chân tâm liền hiển lộ ra. Còn phân biệt chính là chữ “Tu” (思 - suy nghĩ), phía trên chữ Tâm (心) là một chữ Điền (田 - ruộng), chữ Điền là vẽ thành từng ô lưới. Dem cái ô lưới đó bỏ đi, phần còn lại chính là chân tâm. Người thời nay nói “Tôi có tư tưởng”, vậy là tiêu rồi! Tư tưởng là phàm phu. “Tu” (思) là dính mắc vào tri kiến, tức là ngã kiến; “Tưởng” (想) là dính mắc vào cái “tưởng”, chữ Tưởng chẳng phải là có chữ Tướng (相) đó sao? Cho nên, Phật dạy chúng ta lìa niệm, là đem chữ Điền của chữ Tư bỏ đi; dạy chúng ta lìa tướng, là đem chữ Tướng trong chữ Tưởng bỏ đi. Phần còn lại chính là chân tâm, là tự tánh. Thế nên mới bảo quý vị vứt bỏ những dính mắc này, chứ không phải bảo quý vị vứt bỏ cái cảnh giới tướng ở bên ngoài. Cảnh giới tướng ở bên ngoài mà bỏ đi, thì quý vị đã sai rồi! Vậy thì lấy gì để đoạn ác, tu thiện đây?

Trong Kinh giảng rất rõ ràng rành mạch: “Không trụ vào Sắc, Thanh, Hương, Vị, Xúc, Pháp mà hành bố thí”. Có thể thấy “mà hành bố thí” là sự việc vẫn phải làm, không thiếu một điều nào, lại còn làm một cách tích cực hơn, làm một cách viên mãn hơn; nhưng trong tâm thì trống rỗng, tư tưởng trong tâm không còn nữa, phần lưu lại đó chính là chân tâm. Mọi người cần phải hiểu ý nghĩa này, phải hướng đến chỗ này mà thể hội.